Kailaso kalno aukštybėse yra Šivos, naikinimo Viešpaties buveinė. Vieną vakarą Višnu, kuris atsakingas už kosminės tvarkos palaikymą, atėjo pamatyti Šivą. Jis paliko prie įėjimo Garudą, pusiau žmogaus, pusiau erelio darinį, tarnaujantį Jo nešėju.

Garuda sėdėjo vienas, stebėdamas natūralų vietovės puošnumą. Staiga jo akys užkliuvo ties nuostabia būtybe, mažu paukšteliu, kuris sėdėjo ant arkos, gaubiančios įėjimą į Šivos buveinę. Garuda garsiai nusistebėjo: „Koks nuostabus yra šis kūrinys! Tas kuris sukūrė šiuos didingus kalnus, sukūrė taip pat ir šį mažą paukštelį – abu jie atrodo vienodai nuostabūs.“

Kaip tik tuo metu pro šalį prajojo mirties dievas Jama, ketinęs susitikti su Šiva. Jojant pro arką, jo akys nukrypo į paukštelį, jo antakiai ironiškai pakilo. Po to jis nukreipė akis nuo paukščio ir pranyko viduje.

Senovės Indijoje netgi menkas Jamos žvilgtelėjimas laikomas mirties ženklu. Garuda, stebėjęs Jamos veiksmus, sau tarė: „Tai, kad Jama taip įdėmiai pažvelgė į paukštį, gali reikšti tik vieną dalyką – paukštelio laikas baigėsi. Greičiausiai, keliaudamas atgal, jis nusineš paukščio sielą su savimi.“ Garudos širdis prisipildė užuojautos bejėgiam padarui. Paukštuko abejingumas savo neišvengiam galui sukėlė dar didesnę agoniją Garudai ir jis nusprendė išgelbėti paukštį iš mirties gniaužtų. Jis čiupo paukštelį galingais nagais, nulėkė į mišką už tūkstančių mylių ir paliko ant uolos, šalia upokšnio. Tuomet jis grįžo į Kailasą ir įsitaisė ankstesnėje vietoje prie įėjimo.

Greit po to Jama išėjo iš vidaus ir mandagiai linktelėjo Garudai. Garuda pasveikino mirties dievą ir tarė: „Ar galiu užduoti tau klausimą? Eidamas vidun tu pamatei paukštį ir akimirkai susimąstei. Kodėl?“

Jama jam atsakė taip: „Ką gi, mano akys užkliuvo už šio mažo paukštuko, aš pamačiau, kad jis turi mirti už kelių minučių, toli nuo šios vietos, miške, prie upokšnio, prarytas smauglio. Aš nusistebėjau, kaip šis mažas padarėlis per tokį trumpą laiką galės nukeliauti tūkstančius mylių, skyrusių jį nuo likimo. Po to aš pamiršau apie tai. Iš tiesų, tai turėjo kažkaip atsitikti.“

Pasakęs tai, Jama nusišypsojo ir nuėjo šalin. Ar jis žinojo ką nors apie Garudos vaidmenį šioje istorijoje? Niekas negali to tikrai pasakyti. Garuda sėdėjo sutrikęs, svarstydamas apie tai kaip netikėtai susiklostė įvykiai.